

Církev nám říká, kdo jsme

S trochou pravdy i s trochou hereze bylo před mnoha léty řečeno, že „mimo církev není spásy“. Interpretuji to takto: Mimo ony vykupující vztahy, které nám sdělují pravdu, jsou nám výzvou, činí nás otcem, matkou, bratrem či sestrou, nevíme, kdo jsme. Kolik lidí se nachází v takovém ztrocení! Nevědí, kdo jsou ani co chtějí.

Když se svými problémy přicházejí individualisté, člověk neví, jak by jim pomohl. Modlíte se s nimi, ubezpečujete je, že Bůh je miluje, že jim odpouští a oni se pak vracejí zpět do svých nemocných vztahů a do nemocného systému tohoto světa, na němž je většina lidí závislá. Dusí je všechny ústrky, které v jejich životě trvají mnoho let, až se staly přirozenými a přijatými. Často jedinou cestou, jak tyto bratry a sestry osvobodit ze lží, které je obklopují, je zasadit je do nové sítě vztahů, které jim nakonec vyjeví pravdu. Říkat pravdu o Boží milosti je to, oč v církvi jde. Může to být tak jednoduché, jako když se shromáždí dva nebo tři ve jménu pravdy, může to být i exponovaná skupina „Dvanácti stupňů“, ale vždy je to věčné mystérium církve a působícího Krista.

(R. Rohr: Radikální milost - meditace pro 5. neděli velikonoční)

Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci

S kupcem jsme začali uvažovat: Copak odejdeme, i když slyšíme vyzvánět, a ani nenavštívíme chrám Boží? Bude lépe, když půjdeme na jitřní, pomodlíme se ve svatém chrámu, a pak se nám půjde radostněji. Tak jsme i učinili a oficira jsme pozvali také. Ale on nám řekl: Kdepak se modlit, když jsem na cestě. Jakýpak užitek má Bůh z toho, když navštívíme kostel? Až přijdu domů, pomodlím se! Jděte, kam chcete, ale já nejdu. Za tu dobu, co vy budete na jitřní, ujdou pět verst. Chci být doma co nejdříve.

Na to mu kupec řekl: Hled, bratře, nepředjímej, jak Bůh učiní! A tak my jsme se vydali do kostela a oficira na cestu. Přestáli jsme jitřní (byla i ranní), vrátili jsme se do naší světničky a začali jsme si chystat svoje mošny. Vidím, hospodyně nám nese samovar a říká: Kampak se chystáte? Zde se napijte čaje, a poobědvajte u nás, copak vás pustíme hladové?

Tak jsme zůstali. Neseděli jsme u samovaru ani půl hodiny, když najednou k nám vtrhl náš důstojník, celý udýchaný.

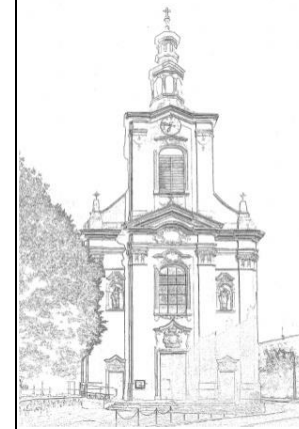
Přicházím k vám se smutkem i s radostí.

Co se stalo? zeptali jsme se ho. - No co! Když jsem se s vámi rozloučil a odešel jsem, napadlo mě zajít do krčmy rozměnit papírové peníze na drobné a napít se kořalky, aby se šlo lehčeji. Zašel jsem, rozměnil peníze a vylétl, jako sokol, na cestu. Ušel jsem tři versty a řekl jsem si, že spočítám peníze,

vrátil-li mi krčmář správně. Správil jsem se stranou, vytáhl svou tobolku, spočítal, vše bylo v pořádku. Najednou jsem si vzpomněl na svůj pas, ale jako by ho nebylo. Jen lístky a peníze. Tak jsem se vylekal, úplně jsem ztratil hlavu. A napadlo mě: Jistě jsem ho ztratil, když jsem platil v krčmě. Musím se vrátit. Běžím, běžím a zase mě přepadnou obavy: Co když tam nebude! Bude se mnou zle! Přiběhnu tam a ptám se krčmáře, ale on říká: Nic jsem neviděl. Zase mě popadl smutek. Musím hledat, projít ta místa, kde jsem byl a kudy jsem šel. A našťástí jsem svůj pas našel, jak byl stočený, válel se mezi slámou a blátem na poli, celý špinavý. Chvála Bohu!, zaradoval jsem se! Spadl mi kámen ze srdce! K vám jsem zašel říci vám o tom a také poprosit o sádko, abych je přiložil k ráně - jak jsem ve strachu běžel, sedřel jsem si nohy do masa. Tak to je, bratře! To máš za to, že jsi neposlechl a nešel se s námi pomodlit, promluvil kupec. Chtěl jsi nás daleko předběhnout, a zatím ses k nám vrátil. A k tomu zchromlý. Říkal jsem ti, abys nepředjímal, a ono na to došlo! A to je ještě málo na to, že jsi nešel do kostela a ještě tak mluvil: Co z toho Bůh má, když se budeme modlit. To, bratře, není dobré. Ovšem, Bůh nepotřebuje naše hříšné modlitby, avšak, z lásky k nám, má rád, když se modlíme. A není mu příjemná pouze svátá modlitba, kterou v nás působí a vzbuzuje sám Duch svátý a k níž nás vyzývá slovy „Zůstaňte ve mně a já ve vás“. Ale je mu cenná i každá, podle zdání malá věc učiněná pro Něho, každé předsevzetí, pohnutka a myšlenka zaměřená k Jeho chvále a k naší spáse. Za to všechno se nesmírné Boží milosrdenství odměňuje štědře. Láska Boží odplácí dobrotou tisíckrát větší, než si lidské skutky zaslouží. Dáš-li Bohu nicotný haléř, odplatí ti zlatkou. Když si jen usmyslíš jít k Otci, On už ti jde naproti. Řekneš jen krátce a stroze: Přijmi mě! Smiluj se nade mnou! A On už tě objímá a líbá. Hle, jaká je láska Nebeského Otce k nám nehodným! A jen pro tuto lásku se raduje z každého našeho i nejmenšího spasitelného skutku. Říkáš si, jakou slávu z toho má Pán a jaký je pro tebe užitek, když se trochu pomodlíš a pak se zase budeš bavit, nebo třeba uděláš i nějakou nedůležitou dobrou věc, třeba odříkáš nějakou modlitbu, učiníš pět nebo deset poklon, vzdychneš od srdce a vyslovíš jméno Ježíše Krista, poznamenáš si nějakou dobrou myšlenku, rozhodneš se přečíst něco ke spáse duše, odřekneš si jídlo, přineseš malou oběť v mlčení... To vše ti připadá nedostatečné k tvému dokonalému spasení a jakoby neplodné. Ne! Žádný z těch malých skutků nepřijde vniveč, bude zaznamenán vševídicím okem Božím a získá stonásobnou náhradu nejen na věčnosti, ale i v tomto životě. *(z knihy Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci)*

Václav č. 19 (2020)

10. 5. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti sv. Václava v Lovosicích Zahradní 32/2

410 02 Lovosice

web: farnostlovosice.cz

5. neděle velikonoční

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

Okolní kostely vždy v 8:00

1. ne v měsíci Lukavec
2. ne v měsíci Medvědice
3. ne v měsíci Sulejovice
4. ne v měsíci Velemín
5. ne v měsíci ---

DD Milešov Zatím ještě
Pá v 9:30 nejsou.

- **V neděli 10. 5. 2020 bude mše v 8:00 mimořádně v Sulejovicích, pro 15 účastníků. Od 9:30 bude mše v Lovosicích, též pro 15 účastníků.**
- **Od 11. 5. 2020 budou mše otevřené pro skupiny do 100 osob, to pro běžné nedělní bohoslužby v našem kostele stačí, aby mohli přijít všichni, kteří chtějí přijít.**
- **V sobotu 16. 5. v 18:00 bude poutní mše u kaple sv. Jana Nepomuckého ve Vchynicích**
- **V neděli 17. 5. 2020 již uspořádáme farní kavárnu. POZOR, nyní i s možností zahrát si kulečnick!**

Ladislav Kubíček

Vůle Boží a církevní morálka

Asi by zde nemělo být nesrovnalostí. Jako kluka mě rodiče poslali, abych vyřídil nějaký vzkaz panu katechetovi. Když jsem se blížil k domku, kde bydlel, viděl jsem z dálky, že právě vchází domů. Byl jsem potěšen, že ho najdu doma, a přidal jsem do kroku. Když jsem zazvonil, vyšla žena, asi hospodyně, a na můj dotaz po panu katechetovi odpověděla, že není doma.

„Vždyť jsem ho právě viděl, jak se vrátil domů!“

Paní hospodyně odběhla, přišel pan katecheta a já jsem mu mohl předat vzkaz. Na zpáteční cestě mně vrtal v hlavě hlas hospodyně. Doma se mně pokoušeli situaci vysvětlit nějakou možností, třebaš paní hospodyně nezaregistrovala, že se už pan katecheta vrátil. No - dejme tomu. Teprve později jsem se v tlustých knihách dověděl, že církevní morálka uznává jakousi zámku, že v závažných případech si člověk může říci: pro tebe nejsem doma. Dejme tomu, že to byl závažný případ. Ale byla to vůle Boží?

Horší to bylo po mém návratu z kriminálu. Šel jsem navštívit jednoho kněze, který se rovněž vrátil z klíčového průmyslu. Také mi otevřela hospodyně a na můj dotaz po důstojném pánu jsem zase slyšel odpověď, že není doma. Na můj dotaz, kdy doma bude - to že neví.

Asi za týden jsem se snažil opakovat svůj pokus o návštěvu - bylo to 40 km daleko od mého bydliště. Situace se opakovala: „Není doma.“ Kdy se vrátí: „Nevím.“

Opakoval jsem pokus potřetí. Došlo ke změně. Hospodyně mně upřímně řekla: „Já vám už nemohu lhát. On doma je, ale nechce s vámi mluvit.“ To jsem chápal, situace byla politicky všelijaká a vrátili jsme se z vězení. Ale to mně nemohl říci hned poprvé? Věřím, že onen kněz (dokonce uznávaná teologická kapacita) se z této zámlky dodneška nevyzpyčoval. Pro mě nebyl doma. Byla to vůle Boží? Byl to tak závažný důvod? Ta hospodyně to měla ve svědomí jasnější. Kdyby moje víra nebyla už vyzkoušena různými překážkami, vystoupil jsem z církve. Dnes se onen kněz na mě při setkání usmívá, já na něj ovšem také.

Dalo by se očekávat, že se ve vlastní kněžské službě vyskytne celá řada situací, které budou důkazem projevů nebo i dramatických zásahů vůle Boží. Jenže je tady jedna překážka. Jak není možno psát o nějakých poznacích ze zpovědního tajemství - a kolikrát mě svrběl jazyk, abych nepoužil vědomostí získaných touto cestou - tak se nedají ještě ani dnes popisovat některé události z doby sovětské totality, protože mnozí činitelé z té doby dosud žijí a mohlo by jim to

kazit kádrový posudek. Mimo jiné jsem při nástupu do duchovní správy musel skládat slib věrnosti Československé socialistické republiky a snažím se být tomuto slibu věrný. Měl jsem to u strany vždycky dobré - až na nějaká nedorozumění - a nechtěl bych si to pokazit. Mnozí lidé zapomněli na nelidskost a hrůzné sprostoty této sféry a klidně naletí na nějaké sliby. A proto kdyby se strana dostala zas k moci, nechtěl bych být za prozrazení nějakých zkušeností šikanován. Jak vypadal život „normálních“ lidí, tj. nestraníků, za totality, k tomu vyšly dokumenty povolnější. Mimo jiné existovala funkce církevních tajemníků, kteří měli kontrolovat život věřících a speciálně kněží a patřičně ho usměrňovat. Byli mezi nimi fanatičtí straníci, před kterými nás i úředníci na okrese varovali poznámkou: Ten by nejraději každého faráře sežral! Tak pozor na něj! Byli však i takoví, kterým bych dal medaili za zásluhy, jestli ještě nějaké na ústředním výboru strany zbyly. Všecka čest - někteří se o nás starali otcovsky nebo mateřsky. Takže i v ateistické straně působila milost Boží! Konkrétní případy budou moci uvést až naši potomci.

Státní bezpečnost si nás čas od času volala k výsledku, abychom nebyli ve svých projevech moc bujni a aby měli přehled o naší činnosti. Při jednom takovém výsledku jsem si dovolil dotyčnému představiteli státní moci říci do tváře, že my jim vlastně musíme být vděční za jejich péči o nás!

„Jak to? To si děláte legraci!“

„Jednak nás posíláte do míst, kam by nás církevní představitelé nikdy neposlali, a hlavně nás třeštěte a označujete.“

„Jak to?“

„Těm kněžím, kteří slouží vašim zájmům, dáváte všechny výhody, kdežto ty ostatní odstrkujete.“ Neřekl na to ani slovo. Jeden okresní církevní tajemník mě také pozval na okres na pohovor. Bez dlouhého úvodu mě poslal do vedlejší kanceláře, abych si tam s jedním soudruhem popovídal. Nevěděl jsem, kdo to je. Došlo k rozhovorům a k dotazům na mou činnost a stav církve vůbec. Ten soudruh vytahoval stranické argumenty, já zas oponoval svými. Rozhovor nabýval na ostroty, síla hlasu každého z nás se zvyšovala a asi na vrcholu „pohovoru“ mně ten soudruh poklepal na rameni - toho jsem si zvláště vážil - s poznámkou: „Nic ve zlém. Já někdy přijedu a budeme pokračovat.“

Nikdy víckrát nepřijel, ale ten „můj“ okresní tajemník mně sdělil: „Tak jste si právě popovídal s krajským církevním tajemníkem!“

Čekal jsem tedy, co z té ostré výměny názorů bude. Nebylo nic, ale asi za rok jsem měl zase nějaký průšvih a na jednání všech okresních tajemníků za přítomnosti krajského

tajemníka na biskupství v Litoměřicích se všichni shodli, že je nutno mě zbavit státního souhlasu. Načež prý vstal krajský tajemník a pronesl jedinou větu: „Neznám socialističtějšího kněze, než je Kubíček!“ Sdělil mi to očitý svědek - kapitulní vikář - s poznámkou: „Ten vás zachránil. Měl byste mu dát flašku slivovice.“ Což se také stalo. Oba jsou již mrtví, tak si to troufám uvést.

Jistě, milí čtenáři, chápete, že jsem se cítil tímto vyznamenáním poctěn! Také jsem měl od té doby pokoj, ale nedávno jsem se schválně díval do Cibulkových seznamů, jestli tam nejsem uveden jako spolupracovník StB - kupodivu ne. Avšak když jsem byl poctěn dalším vyznamenáním, jmenováním za kanovníka Svatoštěpánské kapituly, uvedl kanovníkem právě v předvečer VŘSR!

V rámci oněch občasných kontaktů StB s námi jsem jednou dostal pozvání do jejich služebny na okrese. Hned člověka napadne - co jsem zase provedl, co někde prasklo, co jsem kde řekl neprozíravého.

Octl jsem se v místnosti se zamřížovanými okny, ale hned v úvodu jsem byl překvapen příjemným uvítáním. Ten vítající se mně představil svou důstojnickou hodností a jménem - to jsem ještě nezažil. Už to bylo podezřelé a čekal jsem, co se z toho vyklube. Žádné výtky, žádné dotazy stran nějakých podezřelých aktivit.

„Řekněte nám, prosím vás, jak to děláte, že ta vaše manželství jsou kvalitnější, trvalejší než ta naše státní - a přitom nemáte možnost nějaké výuky, literatury, pořádání setkání apod. My se snažíme těm našim snoubencům dát všechno možné - a přitom se nám to rozpadá stále víc.“

Po takovém vstřícném úvodu - zásadně neestébáckém - jsem se rozhovořil, probrali jsme všechny příčiny krize dnešní rodiny a otevřeně jsem řekl všechno, co se v rámci našich omezených možností snažíme s mladými a se snoubenci a pak i s manžely dělat. Přidal jsem, že přece na tomto poli, jak zlepšovat úroveň rodin, se můžeme shodovat, že je to společný zájem jak církve, tak státu.

„Děkuji vám a mohu vás ubezpečit, že všechno to-to bude předloženo na vyšších místech.“

Podal mně ruku a já jsem odcházel s opravdu příjemným pocitem. Bylo to jistě poprvé, co jsem ze setkání se Státní bezpečností tak klidně, ba i radostně odcházel. Co byla ta vyšší místa, to nevím. Jen mám podezření, že onen důstojník, který měl jistě upřímnou snahu, na těch vyšších místech neuspěl, protože se proslouchlo, že se zastřelil. Doufám, že na tom nemám vinu.

Jaké místo měla tato událost v režii Boží? Byla to jen epizoda? *(z knihy L. Kubíček: Vůle Boží – zbožná fráze?)*